

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Erofili Repeat

Η καθορισμένη έκταση της παρούσης στήλης συχνά λειτουργεί για τα κείμενά μου ως προκρούστεια κλίνη, όπου το μέρος που αφορά τη δουλειά των ηθοποιών κινδυνεύει να μη χωρέσει! Ας αρχίσω, λοιπόν, ανάποδα, καθώς η υποκριτική ποιότητα της ομάδας της «Erofili Repeat» ήταν από τα βασικά προσόντα της παράστασης. Η πολυφωνική απόδοση ενός τόσο ιδιότυπου ποιητικού κειμένου απαιτούσε όχι μόνο επαγγελματική ισοδυναμία του συνόλου, αλλά και τη διαφορετικότητα των υποκριτικών προσωπικότητων, όχι μόνο την ικανότητα της συνύφανσης των φωνών και της κίνησης, αλλά και την ετοιμότητα για τα «σόλο» στο γαϊτάνι της εναλλάξ ενσάρκωσης των ρόλων, περιλαμβανομένου και εκείνου της Ερωφίλης.

Όλα τα πιο πάνω απαιτούμενα τα ικανοποιούσαν η Μαρίνα Αργυρίδου, η Μαρίνα Βρόντη, η Άννα Γιαγκιώζη, η Μαρίνα Μανδρή, η Τζωρτζίνα Τάτση, η Νιόβη Χαραλάμπους. Εξάλλου, ως ευέλικτο εργαλείο στα χέρια της σκηνοθέτιδας Μαρίας Κυριάκου, η εξαιρετή γυναικεία εξάδα, έχοντας υπόψη ότι

παίζει την «Erofili Repeat» και όχι την «Ερωφίλη» του Χορτάτση, «μνημείο της κρητικής λογοτεχνίας του 16ου αιώνα», κ.λπ., κ.λπ., ξέρει πού και πώς να βάλει τα υφολογικά εισαγωγικά, ξέρει να συνδυάσει το θεατρικό παιχνίδι με τη λυρικήτητα, το χιούμορ με την τραγικότητα, τη χρονολογική ταυτότητα του κειμένου με τη σύγχρονη εκφραστική γλώσσα. Αν η γυναικεία πολυφωνία αποτελεί ένα ουσιαστικό μέρος της σκηνοθετικής πρότασης, το άλλο, εξίσου σημαντικό, το εκπροσωπεί ο Πανάρετος του Γιώργου Κυριάκου. Ένας «Πανάρετος», ένας καθόλα ενάρετος (χωρίς άλλα διακριτικά χαρακτηριστικά) δεν μπορεί, λένε η σκηνοθέτιδα και ο ηθοποιός, να παρουσιάζεται σε μια σύγχρονη «Erofili Repeat» ως «υπαρκτό» πρόσωπο. Μπορεί όμως να παρουσιάζεται ως σύμβολο και κούκλα, ως άγαλμα ήρωα και ως εικόνα μάρτυρα. Το σημαντικό είναι ότι τα μπορεί ο Γιώργος Κυριάκου, με εκπληκτική πλαστική ακρίβεια και εκφραστικότητα. Όμως στην ερώτηση αν τα δύο βασικά σκηνοθετικά ευρήματα κάλυψαν τον χρόνο του δρώμενου και τον χώρο της σκηνής, η απάντηση είναι «εν μέρει». Το βασικό «παράπονο» των θεατών ήταν η απώλεια του κειμένου, καθώς ο λόγος δεν ακουγόταν στη μεγάλη και αντιθεατρική αίθουσα του Στροβόλου. Το τεράστιο άνοιγμα της σκηνής έκανε τη σκηνική εικόνα δυσανάλογα μικρή σε σχέση με το «άδειο» πλαίσιο. Μερικά αφηγηματικά κομμάτια σε συνθήκες ακουστικά αποδυναμωμένου λόγου και του οπτικά αραιού θεάματος λειτουργούσαν εις βάρος του ολικού αποτελέσματος.